

Χαρά Φωκά
Λασιθίου 3,
6030 Λάρνακα

Προς Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών

Αφγανιστάν, Φεβρουάριος 2011

Αξιότιμοι κύριοι,

Είμαι μια επιστολή. Όχι μια οποιαδήποτε επιστολή αλλά μια πολυταξιδεμένη επιστολή στον χώρο και στον χρόνο... Η περιπέτειά μου ξεκίνησε το 2011 στο Κανταχάρ του Αφγανιστάν.

Όλα ήταν ειρηνικά και αρμονικά στη μικρή πόλη. Περνούσα τις μέρες μου αραχτή σ' ένα μοναχικό γραφείο. Ήμουν ένα άδειο επιστολόχαρτο περιμένοντας με αγωνία κάποιες ευχές και ραντεβού να χαραχτούν πάνω μου. Όμως, την άλλη μέρα όλα χάνονται. Οι τηλεοράσεις σταματούν τη μετάδοση, οι επικοινωνίες διακόπτονται και η ζωή μπαίνει σε μια ατέρμονη αναμονή.

Ξαφνικά, ένα Μεγάλο Χέρι με πήρε και ετοιμάστηκε να γράψει πάνω μου. Εκείνη, όμως, τη στιγμή ήχησαν οι σειρήνες. Παντού φωνές και ουρλιαχτά. Ένωθα πως κάτι άσχημο συνέβαινε μόνο που δεν ήξερα τι. Βέβαια, δεν είχα κάτι να φοβηθώ γιατί ήμουν ένα άδειο επιστολόχαρτο. Κανένας δεν μπορούσε να με βλάψει.

Ενώ εκείνη τη στιγμή αυτές οι σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό μου, το Μεγάλο Χέρι με σήκωσε και μεμιάς με έχωσε στην τσέπη του παντελονιού του. Ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε πίσω μου. Μετά... πυροβολισμοί και φωνές. Το Μεγάλο Χέρι με κρατούσε τόσο σφικτά που αν κρατούσε τον κόσμο θα γινόταν θρύψαλα. Προσπαθούσε να σωθεί και εγώ άκουγα το λαχάνιασμά του. Μεγάλες στάλες ιδρώτα έτρεχαν από το Μεγάλο Χέρι και με έβρεχαν.

Όταν τελικά απομακρυνθήκαμε από τα ουρλιαχτά και τις φωνές και όταν πια δεν ακουγόταν τίποτα, το Μεγάλο Χέρι άρχισε να γράφει και κάθε τόσο να με μουσκέυει με τα δάκρυά του. Ήταν τότε 2011. Έγραφε πάνω μου τις πιο κρυφές σκέψεις του. Τον φόβο και την αγωνία του ενώ συνέχιζε να με μουντζουρώνει με τις ελπίδες και τα όνειρά του. Σε λίγο κουράστηκε από το γράψιμο και αποκοιμήθηκε κρατώντας με κοντά στην καρδιά του. Άκουγα τους χτύπους της και ένιωθα τον φόβο και την αβεβαιότητα για τη ζωή του. Τελικά, με έκλεισε σε ένα φάκελο και... τότε ήταν που άλλαξα Χέρια.

Το Μεγάλο Χέρι περπάτησε και έφτασε σε ένα σταθμό λεωφορείων. Με έδωσε σε ένα Μικρό και εύθραυστο Χέρι. Εγώ τρύπωσα στην εσωτερική θήκη μιας μάλλινης ζακέτας. Έπειτα, το Μεγάλο Χέρι κράτησε για λίγο ψηλά το παιδί με τα Μικρά Χέρια και μας έβαλε σε ένα λεωφορείο μαζί με άλλα ασυνόδευτα Μικρά Χέρια. Υπήρχαν κι άλλα Μεγάλα Χέρια που

προσπαθούσαν να περάσουν άλλα Μικρά Χέρια μέσα στα λεωφορεία—ακόμα και μέσα από τα παράθυρα- για να τα σώσουν.

Το Μικρό Χέρι που με κρατούσε άφηνε πίσω του γονείς, αδέρφια, φίλους αλλά και τον τρόμο από τα Μεγάλα και αιμοδιψή Χέρια. Ήθελε να πάψει να παλεύει καθημερινά για να ζήσει. Ήθελε την ευκαιρία να έχει μια φυσιολογική ζωή. Ήθελε να πάψει να φοβάται.

Κάποια στιγμή, το λεωφορείο σταμάτησε. Έφτασε στη Συρία. Απ' εκεί, το Μικρό Χέρι ξεκίνησε να περπατά για να φτάσει κάπου αλλού. Τρανταζόμουν κάθε φορά που σκόνταφτε με τα πόδια του στις σκληρές πέτρες. Μετά από πολλές βδομάδες, φτάσαμε τελικά στην Τουρκία. Ήταν 2013..

Εκεί, το Μικρό Χέρι άρχισε να ψάχνει τρόπους για να εξασφαλίσει ό,τι θα μπορούσε να το βοηθήσει στην επιβίωσή του. Καθημερινά, δούλευε σκληρά και για ανταμοιβή Μεγάλα Χέρια του έδιναν λιγοστά χαρτονομίσματα. Πότε πότε, το Μικρό Χέρι με έβρεχε με τα δάκρυα μιας ξεθωριασμένης ελπίδας πως θα έρχονταν τελικά καλύτερες μέρες...

Έφτασε το 2015! Το Μικρό Χέρι μάζεψε τα χρήματα που χρειαζόταν, μάζεψε και τις ελπίδες του και άρχισε να περπατά. Αυτή τη φορά δεν έβλεπα πού πήγαινε γιατί με είχε κρύψει στη βαθιά του μάλλινη τσέπη. Κατάλαβα όμως ότι έδωσε χρήματα σε ύπουλα Μεγάλα Χέρια, σε διακινητές, που του υποσχέθηκαν ένα μεγάλο πλοίο που θα το μετέφερε στην Κύπρο. Από εκεί, αν όλα πήγαιναν καλά, θα πήγαινε στους συγγενείς του στη Σουηδία. Το Μικρό Χέρι ξεκίνησε πάλι το ταξίδι για την ακτή.

Περπατήσαμε όλη την Τουρκία μέσα από κοιλάδες και ερήμους. Φτάσαμε επιτέλους στην ακτή. Ποτέ δεν είχα δει στη ζωή μου τόσο πολύ νερό. Εκεί, μας περίμενε μια μικρή, παλιά βάρκα ξέχειλη από ανθρώπους, από Μικρά και Μεγάλα Χέρια, που το μόνο που ήθελαν ήταν να ζήσουν.

Το Μικρό Χέρι στριμώχτηκε ανάμεσα σε άλλα και κρατιόταν γερά από την κουραστή. Τα άγρια κύματα μούσκευαν το χαρτί μου. Το Μικρό Χέρι ένιωσε τον τρόμο μου γι' αυτό με έβαλε σε μια γυάλινη μπουκάλια. Εκεί, ήμουν ασφαλής.

Οι μέρες περνούσαν και το μόνο που έβλεπα ήταν το απέραντο γαλάζιο. Το Μικρό Χέρι έγραφε με τα δάκρυά του στην κιτρινωμένη πια επιφάνειά μου. Με έβαλε ξανά στο μπουκάλι. Το πλοίο άρχισε να μπάζει νερά. Μπορούσα να νιώσω τις κρύες σταγόνες νερού που περνούσαν στο εσωτερικό της μπουκάλιας. Το Μικρό Χέρι έπρεπε να βουτήξει στο νερό για να μην βρεθεί στον βυθό. Κολυμπούσε με όλη του τη δύναμη προσπαθώντας να σωθεί και να φτάσει στη στεριά. Δεν τα κατάφερε...

Λίγες μέρες αργότερα, η θάλασσα μας ξέβρασε στις ακτές της Κύπρου. Δεκάδες άψυχα Μικρά και Μεγάλα Χέρια. Μικρά παιδικά Χεράκια σαν κοχυλάκια ξεβρασμένα απ' τ' άγριο κύμα... Δεν έμεινα, όμως, μόνη για πολύ. Ένα Μεγάλο σταθερό και άφοβο Χέρι με σήκωσε από την άμμο. Όταν με διάβασε είπε: «Πρέπει επειγόντως να παραδοθεί!». Κι εγώ χαϊρόμουν που επιτέλους θα έδινα νόημα και ταυτότητα στο Μικρό Χέρι εκείνης της σύντομης και αόρατης ζωής.

Το Μεγάλο Χέρι με έβαλε σε ένα φάκελο και με έστειλε σ'ένα ταχυδρομείο. Από εκεί, ταξίδεψα μέρες μέχρι που ένα Μεγάλο Χέρι έσκισε τον φάκελο και με έβγαλε έξω. Επιτέλους, είχα φτάσει στη Σουηδία.

Την ώρα εκείνη, ήθελα τόσο πολύ να ξεφωνήσω πως ήταν τιμή μου να ζήσω όλα αυτά που έζησα νιώθοντας τον πόνο μα και τη δύναμη των Μικρών Χεριών. Ήταν τιμή μου... Έτσι κέρδισα την ευκαιρία να εκτιμήσω το μεγαλείο της ανθρώπινης ζωής, όταν κυρίως αθώα Μικρά και ασυνόδευτα Χεράκια έρχονται αντιμέτωπα με το σκληρό πρόσωπο της ζωής, σε στιγμές που θα έπρεπε να γελάνε ανέμελα και να παίζουν αμέριμνα. Μικρά Χέρια με Μεγάλο Ανάστημα...

Είμαι μια απλή επιστολή που ταξίδεψα στον χρόνο... Σαν εμένα ταξίδεψαν πολλές στο διάβα του χρόνου. Μακάρι, σε κάθε άψυχο χαρτί οι άνθρωποι να έχουν στο μέλλον να γράφουν πια μονάχα συναισθήματα χαράς, ελπίδας κι αγάπης! Μακάρι!

Με αγάπη,

Γράμμα μιας αόρατης Ζωής